

BİR
IKEA
DOLABINDA
MAHSUR KALAN
HİNT FAKİRİ'NİN
OLAĞANÜSTÜ
YOLCULUĞU

*Romain
Puértolas*

36 ÜLKEDE YAYIMLANDI,
33 DİLE ÇEVİRİLDİ.
YILIN YAYINCILIK OLAYI OLDU!

5. BASKI
Çeviri: EBRU ERBAŞ

♥ can
roman

ROMAIN PUÉRTOLAS

BİR İKEA DOLABINDA
MAHSUR KALAN HİNT
FAKİRİ'NİN OLAĞANÜSTÜ
YOLCULUĞU

L'extraordinaire voyage du fakir qui  tait rest  coinc  dans une armoire IKEA,
Romain Pu rtolas

  2013, Le Dilettante

  2014, Can Sanat Yayınları A. .

Bu eserin T rk  yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıŐtır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dıŐında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2014

5. basım: Ekim 2017, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1 000 adet yapılmıŐtır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Düzelti: Aylin Samancı, Burçak Karabağ

Mizanpaj: Gülay Yıldız, Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

DavutpaŐa Cad. EmintaŐ K zım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-2234-9

IKEA grubunun ve bağlı şirketlerinin kitabın yazarı ya da içeriği ile hiçbir bağı
olmadığı gibi, bu tür bir bağ kurulmasına yetki vermemiŐlerdir; kitabın bütün
içeriğinden sadece yazar sorumludur ve IKEA hiçbir koŐulda sorumlu tutulamaz.

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAğITIM T CARET VE SANAY  A. .

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750722349

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ROMAIN PUÉRTOLAS
BİR İKEA DOLABINDA
MAHSUR KALAN HİNT
FAKİRİ'NİN OLAĞANÜSTÜ
YOLCULUĞU

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Ebru Erbaş

Romain Puértolas'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Eyfel Kulesi Kadar Kocaman Bir Bulutu Yutan Küçük Kız, 2016

ROMAIN PUÉRTOLAS, Fransız ve İspanyol asıllı yazar 1975'te Montpellier'de doğdu. İspanyol dili ve edebiyatı, Fransız dili ve edebiyatı ve İngiliz dili edebiyatı alanlarında öğrenim gördü. İspanyolca, Katalanca, İngilizce ve Ruşça bilen yazar, DJ'lik, yabancı dil öğretmenliği, çevirmenlik ve hosteslik gibi birçok iş yaptı. *Bir IKEA Dolabında Mahsur Kalan Hint Fakiri'nin Olağanüstü Yolculuğu* (2013) adlı romanıyla 2016 NDS Liseliler Edebiyat Ödülü alan genç yazar artık sadece yazıyor.

EBRU ERBAŞ, İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Fransız Lisesi'nde ve Marmara Üniversitesi Fransızca Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'nde okudu. Yayınevleri, süreli yayınlar için çevirmenlik ve editörlük işlerinin yanı sıra, ticari, siyasi, diplomatik metinler, haber, makale, senaryo gibi çeşitli yazı işleri üretiyor. Çeviri eserlerinin yanı sıra *Kartal Belediye Plajı* ve *Mandalina Bahçeleri* isimli çocuk kitabı yayımlandı.

En güzel eserlerim Léo ve Éva'ya,
En güzel yolculuğum Patricia'ya.

Aslında dünyanın yuvarlak olduğuna
tek bir sebepten inanıyorum...
Tüm dünyayı dolandıktan sonra
insan sadece evinde olmayı istiyor.

ORELSAN

Yürek dediğin, biraz da büyükçe bir dolap gibidir.

AJATASHATRU LAVASH PATEL

Hintli Ajatashatru Lavash Patel'in Fransa'ya vardığında ağızından ilk dökülen İsveççe bir sözcük oldu.

Rezalet!

“Ikea.”

İşte kısık sesle söylediği buydu.

Bunu dedikten sonra da külüstür kırmızı Mercedes' in kapısını kapattı ve uslu bir çocuk gibi, ellerini ipeksi dizlerinin üzerine koyarak beklemeye koyuldu. İyi duyduğundan emin olamayan taksi şoförü, müşterisine döndü ve bu hareketi minderinin küçük tahta boncuklarını şingırdattı. Aracının arka koltuğunda orta yaşlı, uzun boylu, sıska ve bir ağaç gibi boğumlu, yüzü donuk ve dudagının üstü devasa bir bıyıkla çizilmiş bir adam gördü. Çökük yanaklarına, mikrobik bir aknenin izleri olan küçük oyuklar saçılmıştı. Kulaklarında ve dudaklarında, sanki bu uzuvlarını kullandıktan sonra fermuarlayıp kapatmak istermiş gibi, bir sürü halka vardı. Vay, güzel dalga! diye düşündü, bunda karısının bitmek bilmez dırdırına şahane bir çare gören Gustave Palourde.

Adamın gri, parlak ipekten elbisesi, bağlamaya zahmet etmeyip iğneyle tutturuverdiği kırmızı kravatı ve beyaz gömleği, tümünün korkunç derecede kırıkmış olması uçakta geçirilmiş uzun saatlere tanıklık ediyordu.

Ama garip bir şekilde, bavulu yoktu. Ya Hindu olduğundan ya da kutsal bir kafa travması geçirdiğinden, diye düşündü şoför, müşterisinin başını çevreleyen büyük, beyaz sarığa bakarak. Ama dudağının üzeri devasa bir bıyıkla çizilmiş esmer yüzü, daha çok Hindu olması ihtimaline sevk ediyordu onu.

“Ikea mı?”

“Ikea,” diye tekrarladı Hintli, son heceyi uzatarak.

“Hangisi? Ha... *What Ikea?*”¹ diye geveledi, İngilizceye ancak bir köpeğin ayağına geçirilmiş patenlere olabildiği kadar hâkim olan Gustave.

Yolcusu bunun hiç önemi olmadığını belirtir gibi omuzlarını silkti. “*Castikea,*” diye tekrarladı, “*dazıntmeta-dwandatbetsutyuyurdıparizyn.*”

Şoförün duyduğu aşığı yukarı buydu; bir dizi anlaşılmaz, damağında şaklayan cıvıltı. Ama cıvıltı ya da değil, Taxis Gitans’da geçirdiği otuz yıllık meslek hayatında kesinlikle ilk kez bir müşteri, Charles-de-Gaulle Havalimanı’nın 2C Terminali’nden çıkar çıkmaz kendisini bir mobilya mağazasına götürmesini istiyordu. Ikea’nın son zamanlarda kendi adıyla bir oteller zinciri açtığını hatırlamıyordu zira.

Gustave’ın garip isteklerle karşılaştığı olmuştu ama bu sonuncu hepsini yaya bırakırdı. Eğer bu lavuk gerçekten Hindistan’dan geldiyse, sadece Billy raflar ya da bir Poäng koltuk satın alabilmek için küçük bir servet harcamış ve sekiz saatini bir uçağın içinde geçirmiş olmalıydı. Helal! Ya da daha doğrusu, inanılmaz! Bu karşılaşmayı hatıra defterine, günün birinde kaide-i âlilerini taksisinin leopar desenli koltuklarına iliştime şerefini kendisine bahşetmiş olan Demis Roussos ile Salman Rushdie’nin

1. (İng.) Ne Ikea? (Y.N.)

arasına kaydetmeli ve bu hikâyeyi özellikle akşam yemeği sırasında karısına nakletmeyi unutmamalıydı. Sofrada genellikle kendisinin diyecek pek bir şeyi olmadığından, kızı da bir yandan okumayı bile bilmeyen yaşıtı gençlere bozuk imlalı mesajlar çekerken, henüz etli ağzı Hint işi şahane bir fermuarla teçhiz edilmemiş olan karısı konuşmanın tekeline elinde tutardı. Bu kez biraz olsun değışecekti bu durum.

“OK!”

Son üç hafta sonunu, yeni aile karavanını döşemek için, yukarıda bahsi geçen kadınlarla İsveçli mağazanın mavi ve sarı koridorlarını arşınlayarak geçirmiş olan Çingene taksici, en yakın Ikea'nın Roissy Paris Nord mağazası olduğunu ve buradan sadece 8.25 euro yazdığını gayet iyi biliyordu. Dolayısıyla tercihini ters istikamette, başkentin diğer ucunda ve halen buldukları noktadan kırk beş dakika mesafede yer alan Paris Sud Thiais mağazası yönünde kullandı. Sonuçta, turistin istediği bir Ikea'ydı. Hangisi olduğunu belirtmemişti. Üstelik hoş, ipek kostümü ve kravatıyla herhalde bu Hintli kalantor bir fabrikatör olmalıydı. Birkaç onluğu dert edecek değildi herhalde? Gustave, kendinden hoşnut, bu güzergâhın kendisine ne kadar bırakacağını hızla hesapladı ve ellerini ovuşturdu. Sonra da taksimetrenin düğmesine bastı ve yola koyuldu. Gün gayet iyi başlamıştı.

Hint fakirliği ile iştibal eden Ajatashatru Lavash (*ağaca taş attı yavaş*¹ diye okuyunuz) Avrupa'ya ilk gelişinde tebdili kıyafet yolculuk etmeye karar vermişti. Bu vesileyle, dev bir kundak bezi formundaki bir peştamaldan ibaret olan "üniformasını", gençliğinde ünlü bir şampuan markasının temsilciliğini yapmış ve halen külrengine çalan güzel buklelerini koruyan köyün ihtiyaşlarından Dhjamal'den (bildiğiniz *Cemal*) bir lokma ekmek karşılığında kiralanmış olan parlak ipekli elbise ve kratvatla değiştirmişti.

Macerasının süreceği iki gün boyunca üzerinde taşıyacağı koşumlarını kuşanırken gizliden gizliye kendisini, üç saatlik karayolu ve sekiz saat on beş dakikalık uçuştan ibaret bir güzergâhta bile üzerine rahat şeyler, yani eşofman ve terlikler geçirmeyecek derecede kalantor bir Hintli fabrikatör sanmalarını arzulamıştı. Olmadığı gibi görünmek, bir fakir olarıktan, onun işi buydu sonuça. Dolayısıyla dinî sebeplerden ötürü sadece sarığını başında tutmuştu. Altında, bugün kırk santim uzunluğuna eriş-

1. Yazar kitap boyunca, Hintli karakterin ismini zaman zaman bozarak ses oyunları yapmıştır. Kitabın Fransızca orijinalinde olduğu gibi aynı ses oyunları, anlamdan çok ses benzerliği gözetilerek çevirmen tarafından Türkçeye uyarlanmıştır. (Y.N.)

tiğini ve paçalda otuz bin ruh, mikrop ve bidden oluşan bir nüfusu barındırdığını tahmin ettiği saçları uzayıp duruyordu.

Ajatashatru (*acenta şartı* diye okuyunuz) düzmüş olduğu façanın, böylesi bir zarafet parıltısının içinde göze çarpmayacak ufak bir ayrıntı babından; parkinsonlu Dhjamal'ın yine de sarıh ama titrekle açıklamalarından sonra bile, ne kendisinin ne de kuzeninin bağlamayı başarabildiği ve sonunda bir çengelliğneyle tutturdıkları kravat düğümüne rağmen, bu Avrupalıda beklenen etkiyi yaratmış olduğunu, o gün taksiye biner binmez fark etmişti. Dikiz aynasından atılan bir bakış, böylesi bir güzelliği temaşaya yetmediğinden, Fransız onu daha iyi görebilmek için oturduğu yerde arkasına bile dönmüş ve bunu yaparken de, sanki bir burju numarasına hazırlanıyormuş gibi, boyun kemiklerini gürültüyle çatırdatmıştı.

“Ikea?”

“Ikeaaa.”

“Hangisi? Ha... *What Ikea?*” diye gevelemişti, İngilizceye ancak bir ineğin ayağına geçirilmiş patenlere hâkim olabildiği kadar hâkim olduğu anlaşılan şoför.

*“Just Ikea. Doesn't matter. The one that better suits you. You're the Parisian.”*¹

Şoför gülümseyerek ellerini ovuşturmuş ve sonra da yola koyulmuştu.

Zokayı yuttu, diye düşünmüştü Ajatashatru (*aç şatafatlı* diye okuyunuz) hoşnut halde. Sonuçta yeni imajı görevini layığıyla yerine getiriyordu. Şansı biraz yaver gider, çenesini de fazla açması gerekmezse onu buraların yerlisi sanmaları bile işten değildi.

1. (İng.) Sadece Ikea. Önemli değil. Sana uygun olan. Parisli olan sensin. (Y.N.)

Ajatashatru tüm Racastan'da, kesici ağzı kabzasına girip çıkabilen kılıçları yutması, sıfır kalorili şekerden yapılma cam kırıklarını yemesi, kollarına sirkafı iğneler batırması gibi, sırrını sadece kuzenleriyle kendisinin bildiği ve milleti uyutmak için *sihirli güçler* diye anmaya bayıldığı envai çeşit hokkabazlıkla meşhurdu.

Dolayısıyla 98.45 euroya varan taksi parasını ödemesi gerektiğinde de, Hint Fakiri'miz, tüm yolculuk için üzerinde bulunan tek para olan, sadece bir yüzü basılı, 100 euroluk sahte banknotu, üstünün kalabileceğini belirten kayıtsız bir edayla uzattı. Şoför parayı cüzdanına yerleştirirken, Ajatashatru mavi binayı gururla taçlandırarak sarı, devasa I-K-E-A harflerini parmağıyla göstererek dikkatini dağıttı. Müşterisinin, serçeparmağını yeşil banknota bağlayan şeffaf lastiği hızlıca çekebileceği kadar uzun süre, Çingene'nin gözleri havaya dikili kaldı. Saniyenin onda biri kadar bir süre zarfında para yeniden ilk sahibinin ellerindeydi.

"Ah, buyurun!" diye atıldı, parayı cebe indirdiğini sanan şoför, "İşte bizim durağın numarası. Dönüş için taksiye ihtiyacınız olursa diye. Yükünüz olursa kamyonetlerimiz de var. Monte edilmemiş olsalar bile acayip yer kaplıyor mobilyalar, inanın bana."

Şoför, Hintlinin, söylediklerinden bir şey anlayıp anlamadığını hiçbir zaman bilemedi. Torpido gözünü kurcaladı ve oradan Bristol kâğıdından, üzerine taksilerin tepesine takılan, beyaz plastikten meşhur üçgen tepelikle yellenen bir Flamenko dansçısının resmedildiği küçük bir kart çıkarttı. Ona uzattı.

“Mersi,” dedi yabancı Fransızca olarak.

Taxis Gitans’ın kırmızı Mercedes’i, sadece küçük kulaklı Hint fillerini gözden kaybetmeye alışkın olan hokkabazın doğrudan dahli olmaksızın gözden kaybolunca, Ajatashatru kartı cebine koydu ve önünde uzanan devasa ticari depoyu süzdü.

Ikea 2009’da, yerel kanunlar, İsveçli yöneticilerin müesseselerinin işletmesini Hint tebaasından müdürlerle paylaşmasını, üstelik bunların şirketin çoğunluk hissedarı olmasını zorunlu kıldığından ve de bu durum Kuzeyli devi yerinden sıçrattığından, Hindistan’da ilk mağazalarını açma fikrinden vazgeçmişti. Zenginlik kaynağını kimseciklerle, hele de *kitsch* müzikal oyuncularının yancısı, bıyıklı yılan oynatıcılarla paylaşacak değildi.

Hazır mobilyanın dünya lideri, bu gelişmeyle eşzamanlı olarak, çocuk işçilik ve kölelikle mücadele etmek için Unicef’le bir işbirliği geliştirmişti. Hindistan’ın kuzeyindeki beş yüz köyü kapsayan proje, tüm bölgede pek çok sağlık, beslenme ve eğitim merkezi inşa edilmesini sağlamıştı. İşte Ajatashatru da, soytarı-fakir olarak işe başladığı Hint Prensi Lhegro Singh Lhe’nin (*lego şilte* diye okuyunuz) sarayından, daha ilk haftasında ve de paldır küldür havale edildiğinde, bu okullardan birine iniş yapmıştı. Bir parça susamlı ekmek, kolesterolsüz tereyağı ve iki salkım da organik üzüm aşırma talihsizliği sergilemişti. Yani kısaca, acıkmak talihsizliği sergilemişti.

Ceza olarak bıyıklarını kesmeleri zaten kendi içinde yeterince ciddi bir eziyetken (bu onu gençleştirmiş olsa

da) bir de ondan, okullarda çocuklar arasında hırsızlık ve suçu önleme çalışmaları yapmakla sağ kolunun kesilmesi arasında seçim yapmasını istemişlerdi. Neticede bir fakir ne acıdan çekinirdi ne de ölümden...

Ajatashatru, envai çeşit sakatlanma gösterisini (kollara saplanan et şişleri, yanaklarda çatallar, mideye indirilen kumlar) izlemeye alışkın hayranlarını büyük şaşkınlığa uğratarak organının kesilmesi teklifini geri çevirmiş ve ilk seçenekte karar kılmıştı.

“Affedersiniz mösyö, saatiniz var mı acaba?”

Hintli yerinden sıçradı. Üzerinde eşofman ve ayağında sandaletlerle kırk yaşlarında bir adam, ancak bir Tetris şampiyonu ya da bir psikopatın bu şekilde istif edebileceği, onlarca koliyle dolu bir alışveriş arabasını, zar zor önünde durdurmuştu.

Ajatashatru’ya göre bu soru aşağı yukarı şöyle bir şeye benziyordu: *Affedersenebayasatinevameacaba.*

Özetle, anlaşılabilir hiçbir tarafı olmayan ve ondan ancak *WHAT?* diye bir cevap alabilecek bir söz yığını.

Bir yabancıya çattığını anlayan adam, sol bileğini sağ elinin işaretparmağıyla tıklattı. Hint Fakiri meseleyi ânında çaktı, başını göğe kaldırdı ve Hint güneşini okumaya alışık olduğundan, Fransa saatinin üç saat otuz dakikalık bir farkla bildirdi. İngilizceyi konuştuğundan daha iyi anlayan muhatabı, bir anda çocuklarını öğle paydosu için okuldan almaya korkunç derecede geciktiğinin farkına vardı ve arabasına doğru delice koşturmayı sürdürdü.

Hintli, mağazaya girip çıkan insanlara bakarken çok az kişinin, hatta kimsenin kendisi gibi parlak ipekliden bir elbise giyinmemiş olduğunu fark etti. Hele sarıklı sayısı daha da azdı. Bukalemun etkisi başarısızlığa uğramıştı. Bunun tüm görevini tehlikeye sokmamasını ümit etti. Eşofman ve sandaletten ibaret bir imaj haydi haydi iş gö-

rürdü. Döner dönmez kuzeni Jamlidanup'a (*camlı dolap* diye okuyunuz) söyleyecekti bunu. Böyle giyinmesi için o ısrar etmişti.

Ajatashatru önünde açılıp kapanan cam kapıları bir müddet seyretti. Modernlikle ilgili tüm tecrübesinin kaynağı, analığı Sihringh'in (*sıringa* diye okuyunuz, daha İngilizceciler *the ring* diye de okuyabilir) evindeki televizyonda izlediği Hollywood ve Bollywood filmlerinden ibaretti. Onun modern teknolojinin cevherleri olarak gördüğü bu eserlerin, Avrupalılar için artık dikkat bile çekmeyecek kadar hazin bir sıradanlık arz ettiğini görmek hayli şaşırtıcıydı. Eğer Kishanyogoor'da (*kışlık yoğurt* diye okuyunuz) böyle bir düzenekleri olsaydı, bu teknoloji mabedinin cam kapılarını her seferinde aynı heyecanla seyre daldardı. Şımarık çocuklardan başka bir şey değildi şu Fransızlar.

Bir gün, daha henüz on yaşındayken, köyünde ilk gelişmişlik göstergeleri belirmeden çok önce, İngiliz bir maceraperest bir çakmağı göstererek şöyle demişti ona: "Yeterince ilerlemiş her türlü teknolojiyi sihirden ayırt etmek güçtür." Çocuk o anda anlamamıştı. "Yani bu demek ki," diye açıklamıştı o zaman adam, "benim için sıradan olan şeyler sana sihir gibi gözükebilir, bu tamamen senin içinde yetiştiğin toplumun teknoloji düzeyine bağlıdır." O esnada küçük kıvılcımlar, güzel, mavi, sıcak ve parlak bir ateşe can vermeden önce yabancının başparmağının üzerinde sekmişlerdi. Adam oradan ayrılmadan önce, daha ileride açıklayacağımız hayli garip bir iyilik karşılığında, Tar Çölü'nün sınırında kaybolmuş bu küçük köyde henüz bilinmeyen, Ajatashatru'nun da ilk hokkabazlık numaralarını geliştirerek bir gün bir fakir olmak hevesini bilemesine yarayacak olan bu sihirli nesneyi hediye etmişti ona.

Dün uçağa binerken de aşağı yukarı aynı olağanüs-

tülük duygusuna kapılmıştı. Halka açık olarak gerçekleştirdiği pek çok havaya yükselme numarası sırasında, kalçalarının altına ustalıkla saklanmış mekanizmanın ona izin verdiğinden –yani tüm parçalar iyice yağlanmış olduğunda yirmi santimetre kadar– daha fazla, ineklerin (kutsal) geviş getirdiği zeminden yükselememiş olan onun için, inanılmaz bir deneyimdi bu yolculuk. Ve gecenin büyük kısmını, ağzı sanki çenesi yerinden çıkacakmış gibi açık halde, uçağın penceresinden dışarıyı seyrederek geçirmişti.

Velhasıl Hintli, açılır kapanır kapıların eşiğinde yeterince saygı durumunda bulunduktan sonra, içeri girmeye karar verdi. “Ne çelişki,” dedi kendine, gözlerini giriş holünde bulunan çocuk parkına dikerek, “Ikea Hindistan’da okullar ve yetimhaneler inşa ediyor ama henüz daha bir tane bile mobilya mağazası açmadı!”

Bu ona, buraya gelebilmek için uçak ve araba dahil on saatten uzun süren bir yolculuk yapmış olduğunu ve görevini tamamlamak için artık fazla zamanı kalmadığını hatırlattı. Uçağı yarın geri dönüyordu. Adımlarını sıklaştırdı ve üst kata bağlanan, mavi muşamba kaplı geniş merdivenleri çıktı.

Bir dolandırıcı olan Racastan'lı Hint Fakiri Ajatashatru Lavash Patel, çivili bir yatak satın almak için, cebinde sahte bir yüz euroyla Paris'teki Ikea mağazasına gelir. Basit bir gidiş-dönüş yolculuğundan ibaret olacağını düşündüğü seyahati, Avrupa'nın dört bir yanına, hatta Kaddafi sonrası Libya'ya uzanan bir maceraya dönüşür. Çeşitli ulaşım araçlarıyla kat etmek zorunda kaldığı uzun yollar ve yollarda karşılaştığı "güzel ülkelere" ulaşmaya çalışan göçmenler, bu uçkâğıtçı ama bir yanılla da saf Fakir'i kökten değiştirecek, hatta hayatına bambaşka bir yön verecektir.

Otuz altı ülkede yayımlanan, otuz üç dile çevrilen ve genç yazara çeşitli edebiyat ödülleri kazandıran **Bir Ikea Dolabında Mahsur Kalan Hint Fakiri'nin Olağanüstü Yolculuğu**, içerdiği Monty Python tarzı mizah kadar, göçmenlik konusuna hassas ve vicdani yaklaşımıyla da çok beğeni topladı. Çok ses getiren ve yılın en çok okunan kitaplarından biri olan roman, 2014 yılının önemli yayıncılık olaylarından biri oldu.

